

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.587/2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. F.E. jogtanácsos által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Dr. Törös & Dr. Fülöp Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Fülöp Tibor ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a Dr. Törös & Dr. Fülöp Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Fülöp Tibor ügyvéd) által képviselt **beavatkozó** neve (címe) beavatkozott - a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2011. június 22. napján meghozott 23. P. 21.724/2010/23. sorszámu - kijavított - ítélete ellen az alperes és a beavatkozó részéről 24. sorszámu alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - 2011. december 1. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest és a beavatkozót, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 5 540 (Ötezer-ötszáznegyven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az alperes gazdasági társaság üzemelteti az egész évben nyitva tartó szám alatt lévő **"C"** panziót, amelyben a 2005. április 1-től 2006. szeptember 30-ig terjedő időszakban gépzene (music center)-szolgáltatás, valamint tíz szobában tv-készülékek üzemeltetése miatt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság - a Debreceni Ítéltábla Pf. I. 20.290/2007/3. számú ítéletével helybenhagyott - P. 21.800/2006/18. számú ítéletével a

2005. április 1-től 2006. szeptember 30. napjáig terjedő időszakokra esedékes 273 285 Ft; a P. 22.952/2008/10. sorszámú jogerős ítéletével pedig a 2008. január 1-től 2008. szeptember 30. napjáig terjedő időszakokra esedékes 66 924 Ft összegű szerzői jogdíj és járuléakai megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára.

A fizetési meghagyással indult és az ellentmondás folytán perré alakult jelen eljárásban a felperes a módosított keresetében 2006. október 1-től 2007. december 31. napjáig, illetve 2009. július 1-től 2010. március 31. napjáig terjedő időszakokra 105 300 Ft és 72 347 Ft, összesen 177 647 Ft szerzői jogdíj és annak a 2010. február 6. napjától járó, a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, arra hivatkozva, hogy a "C" panzióban ezekben az időszakokban televíziókészülékek után nyilvános zeneszolgáltatást végzett. Állításának bizonyítására az alkalmazottja által végzett ellenőrzés során, 2008. szeptember 8-án kiállított, az alperes képviselője által aláírt adatszolgáltatási lapot csatolt és hivatkozott arra, hogy az alperes részéről nem érkezett bejelentés arra vonatkozóan, miszerint a tv-készülékek eltávolítására vagy a zeneszolgáltatás megszüntetésére sor került volna.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperessel nem áll jogviszonyban, mert egyedi felhasználói szerződést nem kötött, a tárgybeli időszakban pedig olyan technikai eszközzel, ami alapján felhasználónak minősülne, bár arra van engedélye, nem rendelkezett. Ezzel összefüggésben állította, hogy a 2008. szeptember 8-i adatszolgáltatási lapon még elismerten a panzió szobáiban lévő tv-készülékek 2008. március 6-án - APEH végrehajtás keretében - lefoglalásra, 2008. december 28-án pedig árverésen értékesítésre kerültek, és a vevő azokat a helyszínről elszállította. Amellett, hogy elismerte; ezt a változást a felpereshez nem jelentette be, miután a felperest, mint szervezetet nem ismeri el, hivatkozott arra, 2008. évben folyamatosan jelezte a felperes illetékes osztályai felé, hogy a felperes követelésének érvényesítésére kiállított számlákban megjelölt szolgáltatásokat nem végzi.

Az alperes azt nem vitatta, hogy 2006. október 1. és 2007. december 31. napja között a panzióban volt zeneszolgáltatás a szobákban elhelyezett tv-készülékek révén, az erre az időszakra vonatkozó szerzői jogdíjfizetési kötelezettségét érintően azonban már jogerős bírósági határozatok születtek.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes a 2006. október és 2007. december 31-e közötti időszak vonatkozásában, 2009. júliusában, 3 éves késedelemmel állította ki a számláit, amit az alperes nem kapott meg.

Az alperes viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben a felperest 236 818 Ft és annak 2010. december 27. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni jogalap nélküli gazdagodás címén, arra hivatkozva, hogy a bíróság P. 22.952/2008. számú jogerős ítéletével és Pk. 22.694/2009. számú jogerős fizetési meghagyással megítélt szerzői jogdíjnak a végrehajtási költségekkel együtt bírósági végrehajtás útján történt teljesítésével a felperes szabálytalanul kiállított számláit fizette meg.

A felperes az alperes viszontkeresetének az elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően, 23. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 177 647 Ft-ot, ebből 72 347 Ft után 2010. május 10-től 2010. június 30-ig terjedő időszakra évi 13,25 %-os mértékű, 2010. július 1-től 2010. december 31. napjáig terjedő időre évi 12,5 %-os mértékű, 2011. január 1-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát; 105 300 Ft után 2011. január 20. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát és 23 160 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet és az alperes viszontkeresetét elutasította.

Az ítélet indokolása szerint az általa üzemeltetett panzióban 2006. október 1. és 2007. december 31. napja között a szobákban elhelyezett tv-készülékek útján végzett zeneszolgáltatás tényét az alperes elismerte, ezért azt a felperesnek nem kell bizonyítania az erre az időszakra érvényesített díjigénye kapcsán. A felperesnek ez a követelése nem minősült ítélt dolognak, mert az erre az időszakra érvényesített szerzői jogdíj megfizetése iránt az alperes ellen indult perekben jogerős ítélet nem született, azok szünetelés folytán megszűntek.

Azt, hogy az alperes az általa működtetett panzióban, tíz szobában tv-készülék útján 2004. március 5. napja óta nyilvános zeneszolgáltatást végzett, a felperes a 2008. szeptember 8. napján végzett ellenőrzés alkalmával az alperes képviselője által aláírt adatszolgáltatási lappal is bizonyította. „A szerzői jogról” szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szt.) 25. §-ának (1) és (4) bekezdésében írtak szerint a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a felhasználó köteles a közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni. Az alperes - noha annak tartalmából erről tudomása volt, - az adatszolgáltatási lap kiállítását követően a felperes részére változás-bejelentésnek minősülő levelet igazoltan nem küldött és egyéb módon sem bizonyította a perben, hogy a változás-bejelentési kötelezettségének eleget tett. Az általa becsatolt levelek erre nem alkalmasak, mivel azok kivétel nélkül az adatlap 2008. szeptember 8-i aláírását megelőzően keletkeztek. Az alperes által végzett zeneszolgáltatás tényének - az adatlap aláírásával beálló - vélelmét az alperes nem tudta megdönteni. Erre nem volt alkalmas az az állítása, hogy a zeneszolgáltatás eszközeként az adatlap szerint a panzióban lévő tíz db tv-készülék lefoglalásra, majd értékesítésre és elszállításra került, mivel az alperes e körben tett előadásának bizonyítékeként a törvényes képviselője házastársának, **Dr. Ny- D-nének** a tanúvallomását az elsőfokú bíróság nem fogadta el. Ezzel összefüggésben rögzítette, hogy a változás bejelentésének hiányában a tv-készülékek elszállítása kétséget kizáró módon bizonyítottan nem tekinthető.

Nem fogadta el a vélelem megdöntésére alkalmas bizonyításként az elsőfokú bíróság az alperesnek az arra való hivatkozását sem, miszerint a panzió műszakilag sem alkalmas arra, hogy tíz db tv-készüléket üzemeltessen benne. Ezzel szemben a perben rendelkezésre álló, az Kft-vel 2008. július 5. napján megkötött szerződésmódosítási adatlap alapján megállapította, hogy az adatszolgáltatási lap kiállításának időpontjában a szobákban a tv-készülékek még az alperes által elismerten is működtek.

Annak a hivatkozásának pedig, hogy a **"C"** panzió épületében van olyan épületrész, amelyet az ügyvezető tulajdonos életvitelszerűen lakásként használ, az elsőfokú bíróság

azért nem tulajdonított jelentőséget, mert álláspontja szerint ez önmagában nem képezi akadályát a tv-készülékek panzióban történő üzemeltetésének.

A 2008. szeptember 8-án kiállított adatszolgáltatási lapot (melynek tartalma szerint a szobákban tv-készülékek, a panzióban pedig gépzene-szolgáltatás működik) az alperes képviselője aláírta, az aláírás pedig a zeneszolgáltatás tényének elismerését jelenti, e vélelem eredményes megdöntésének hiányában a felperes által megjelölt időszakokra a jogdíjfizetési kötelezettség tudomásulvételét jelenti.

Az alperes viszontkeresetét azzal indokolva találta alaptalannak és utasította el az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a perben nem tudta bizonyítani; ne minősült volna felhasználónak, illetve a tárgydíjakban zeneszolgáltatást nem végzett.

Az ítélet ellen az alperes és a beavatkozó terjesztett elő fellebbezést, amelyben - amennyiben a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet felülbírálatra alkalmasnak találná, - tartalma szerint az első fokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, ennek hiányában az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Eljárásjogi szabálysértésként hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság ügyben eljáró bíróját elfoglalt, mivel a korábban folytatott 10.P.21.810/2006. számú perben megkereste a Miskolci Nyomozó Ügyészséget az akkori alperesi tanú, **D. I.** által polgári ügyben elkövetett hamis tanúzás büntettségének gyanúja miatt. A bírói feljelentés alapján azonban a Miskolci Nyomozó Ügyészség bűncselekmény hiánya miatt az eljárást megszüntette. Az alperesnek az eljáró bíró ellen erre tekintettel bejelentett elfoglaltsági kifogását azonban az elsőfokú bíróság elutasította.

Súlyos eljárási szabálysértésként jelölték meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének dátuma 2011. június 2-át tartalmaz, miközben az utolsó tárgyalás új hatánapjául 2011. június 22-ét tűzte ki.

A fellebbezés szerint eljárási szabálysértés volt az is, hogy a Pp-nek a bizonyításra vonatkozó szabályaival ellentétesen a tagadása ellenére tényként fogadta el a felperesnek azt a feltételezését, hogy az alperes a panziójában, azok szobáiban tíz db televíziókészüléket üzemeltet, ezáltal a bizonyíthatatlanság terhét tévesen az alperesre telepítette, holott a Pp. szabályai szerint nemlegességet nem lehet bizonyítani.

Anyagi jogszabályt - az Szjt. 25. §-a (1) bekezdésének rendelkezését - sértett, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe; a jelen esetben az alperes és a felperes egyedi felhasználási szerződést nem kötött, ami pedig a jogviszony létrejöttének előfeltétele, hiánya pedig megkérdőjelezi, hogy az egyesületként működő (tehát nem hatóság) felperes érvényesítheti-e az alperessel szemben azokat a jogosultságokat, amelyek a közös jogkezelő szervezetet a szerző nevében megilletik.

Sérrelmezték, hogy a felperest terhelő teljes körű bizonyítási kötelezettség körében mindössze egy db, 2008. szeptember 8-án kelt adatszolgáltatási lap került bemutatásra, és az elsőfokú bíróság azt kizárólagos bizonyítékként fogadta el az ítélete alapjául szolgáló tényállás megállapításánál. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alperesnek azt a védekezését, miszerint a **"C"** panzióban - az időközben kilencre csökkent szobákban - már nincsenek zeneszolgáltatásra alkalmas tv-

készülékek elhelyezve, mert azok értékesítésre és elszállításra kerültek, amely tény az alperes a felpereshez többször is bejelentette, és nem értékelte azt sem, hogy az épületében van olyan épületrész, amelyet az ügyvezető tulajdonos életvitelszerűen, lakásként használ. E körben teljes egészében figyelmen kívül hagyta Miskolc Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala 2011. március 28-án kelt, továbbá a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal 2011. május 6-án kelt megjelölt számú határozatait, és az alperes által 2011. május 24-én becsatolt további jogerős határozatokat, amelyek 2004. évre visszamenőleg módosítják az épület hasznos és idegenforgalmi vállalkozásnál figyelembe vehető alapterületét. Ezekből a határozatokból ugyanis megállapítható; a panzió pincerészt használatbavételi engedély hiánya miatt, egy db szobáját viszont az épületrész magánjellegű használata miatt nem tekinti az idegenforgalmi- vendéglátó vállalkozás részének, amiből okszerűen vonható le a következtetés; nincs akadálya ezekben a tulajdonos életvitelszerű lakásként használt helyiségekben akár korlátlan számú tv-készülékek üzemeltetésének, amelyek ezáltal nem esnek jogdíjfizetési kötelezettség alá. A fellebbezésében az alperes és a beavatkozó annak elutasítása téves indokaira hivatkozva kérte az alperes viszontkeresetének helyt adó ítéleti döntés meghozatalát is.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Az alperes és beavatkozó fellebbezési állításaival szemben hivatkozott arra, hogy az alperes internetes oldalán a perbeli panziót jelenleg is tv-készülékekkel felszereltként hirdeti. A zeneszolgáltatás ezáltal megerősített vélelmének megdöntésére álláspontja szerint nem alkalmas a kábelszolgáltatók alperes által csatolt igazolása, mivel szobaantennával vagy DVD-lejátszóval is használhatók a készülékek.

Az alperesnek a másodfokú tárgyaláson jelenlévő törvényes képviselője a fellebbezésben tett állításait fenntartotta, előadva, hogy a felperes 2006-ban készült internetes honlapra hivatkozik.

A keresetnek helyt adó ítélet ellen előterjesztett alperesi és beavatkozó fellebbezést az ítélet tábla nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben állított eljárási szabálysértéseket nem követte el.

A fellebbezésben megjelölt okból az eljáró bíró kizárását az elsőfokú bíróságnak a Pp. 18. §-ának (1) bekezdése szerint eljáró másik tanácsa a 23. Pk. 23.018/2010/2. számú végzésével már megtagadta. Emiatt ugyan az alperes és a beavatkozó jelen fellebbezésében a Pp. 18. §-ának (4) bekezdése értelmében panasszal élhetett, panaszát azonban az ítélet tábla nem találta megalapozottnak. Az alperesnek és a beavatkozónak az eljáró bíró kizárása iránti arra alapított kérelme, hogy egy korábbi perben az alperes mellett tanúskodó személy ellen hamis tanúzás miatt az ügyészségnél feljelentést tett, ami alapján indult büntetőeljárást az ügyészség megszüntette, a bíró nyilatkozatával szemben elfogultságát megalapozó körülményként az ítélet tábla szerint sem fogadható el, az alperest, illetve beavatkozót képviselő és a feljelentett személyének különbözőségén túl arra figyelemmel sem, hogy a polgári ügyben eljáró bírákra is vonatkozik „A büntetőeljárásról” szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 171. §-a (2) bekezdésének az a

rendelkezése, mely szerint köteles a hatáskörében tudomására jutott bűncselekményt - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelenteni.

Nem minősül az érdemi döntés helyességét érintő lényeges eljárási szabálysértésnek a fellebbezésben hivatkozott az a tény sem, hogy az első fokú ítélet dátuma - a 2011. május 11-i tárgyalási jegyzőkönyvből, 2011. június 21-i tárgyalási jegyzőkönyvből és az ítéleti feljegyzésből kétségtelenül megállapíthatóan - elírás miatt nem az ítélet kihirdetésének tényleges időpontját tartalmazta, figyelemmel arra is, hogy az elírási hibát az elsőfokú bíróság a Pp. 224. §-a szerinti eljárásban utóbb megfelelően ki is javította.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelően helyesen állapította meg a tényállást és okszerű mérlegelés alapján megalapozott döntést hozott, amelynek az ítéletábra a jogi indokolásával is mindenben egyetértett és csupán a fellebbezésben hivatkozottak miatt pontosítja és egészíti ki azt az alábbiak szerint:

Nem helytálló az alperesnek és beavatkozónak az arra történő fellebbezési hivatkozása, miszerint felhasználói szerződés hiányában jogdíjfizetési kötelezettsége nem áll fenn, így az abban való marasztalása jogszabálysértő, megalapozatlan volt.

A Legfelsőbb Bíróság - az ítéletábrának az alperes jogdíjfizetési kötelezettségét a "C" panzióban tv-készülék útján történő zeneszolgáltatás miatt a 2004. augusztus 21-én kiállított adatlap alapján megállapító Pf.I.20.290/2007/3. számú jogerős ítélete ellen az alperes részéről benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán hozott - Pfv. IV. 21.303/2008/4. számú ítéletében elvi élel már kifejtette; a közös jogkezelés körébe tartozó zeneművek felhasználása (arra alkalmas készülékekkel, valamint élőzenével nyújtott műsorszolgáltatás útján való nyilvános előadása) díjfizetési kötelezettséget von maga után. A kötelezett a díjfizetési kötelezettségének a felhasználás ellenében járó díj előzetes megfizetésével tehet eleget, ez esetben jogot szerez a felhasználásra az Szjt. 25. §-ának (5) bekezdése alapján. A díjfizetési kötelezettség alól azonban nem mentesít az a körülmény, hogy a közös jogkezelő szervezet (a jogszerű felhasználás esetén fennálló kötelezettségének megfelelően) nem kötött a felhasználásra szerződést. Ha a felhasználásról a közös jogkezelő szervezet ellenőrzés során utólag szerzett tudomást, a kötelezettet a díjfizetési kötelezettség engedély nélkül történő (jogellenes) zenefelhasználás miatt terheli.

Ismételten alaptalanul hivatkozott az alperes és a beavatkozó arra is, hogy egyedi felhasználási szerződés megkötése nélkül a felperes nem is volt jogosult érvényesíteni az alperessel szemben a szerző nevében az őt megillető jogokat, így a keresetet jogviszony hiányában el kellett volna utasítani. A Legfelsőbb Bíróság már több közzétett, így a fent hivatkozott Pfv. IV. 21.303/2008/4. számú felülvizsgálati ítéletében is részletesen kifejtette azt a jogértelmezését, miszerint az Szjt. 92. §-ának (1) bekezdése szerint a 86-89. §-ok alapján nyilvántartásba vett, közös jogkezelést végző egyesületet a közös jogkezelés körébe tartozó vagyoni jogok gyakorlása és bíróság előtti érvényesítése során a szerzői vagy szomszédos jog jogosultjának kell tekinteni. A fenti rendelkezések értelmében a jogosulatlan felhasználás miatt érvényesíthető polgári jogi igények között követelhető a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése, amelynek minimális mértéke a jogszerű felhasználás ellenében járó díj. A már nyilvánosságra hozott zeneművek és irodalmi művek tekintetében pedig a - szerző képviselőjében eljáró - közös jogkezelő szervezet a szerző megillető vagyoni jogok saját nevében való érvényesítésére jogosult.

Mindezekre tekintettel szögezte le a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati kérelmére vonatkozóan, miszerint téves az a felülvizsgálati álláspont, hogy a felperessel írásbeli felhasználási szerződés alapján fennálló jogviszony hiányában a jogdíjfizetési kötelezettség nem áll fenn.

Alaptalan volt az alperesnek és a beavatkozónak az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítási szabályok és a bizonyítási teher adott esetben történt helytelen alkalmazására és ezáltal a bizonyítás eredményének téves megállapítására vonatkozó fellebbezési hivatkozása is. A jelen ügyben alkalmazandó Szjt. 16. §-a (1), (4) bekezdéseinek és 25. §-a (1) bekezdésének rendelkezései értelmében a már nyilvánosságra hozott zenemű televíziókészülék útján való nyilvános előadása von maga után - a szabad felhasználás eseteit kivéve - díjfizetési kötelezettséget. Az ilyen igény kapcsán keletkezett jogvitában a szerzőt képviselő közös jogkezelőt (felperest) a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján annak bizonyítása terheli, hogy a zenei művek szerzői díjfizetési kötelezettséget megalapozó felhasználása történt. A BH 1992. 98. számú eseti döntésben is megjelent egységes és töretlen bírói gyakorlat szerint a felhasználó szerzői jogdíjfizetési kötelezettségét megalapozza, ha a nyilvánosság számára nyitva álló helyen zeneszolgáltatásra alkalmas technikai eszköz kerül elhelyezésre. A felperes részéről elegendő tehát ennek bizonyítása és ez esetben az Szjt. 92. §-ának (3) bekezdése alapján az ellenkező bizonyításáig vélelmezni kell, hogy az arra alkalmas technikai eszközök útján szerzői jogi védelemben részesülő művek felhasználásával zeneszolgáltatás történt. A törvényi vélelem megdönthető, az ehhez szükséges tények bizonyítása azonban már az alperest terheli.

Az elsőfokú bíróság a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek és a bizonyítási szabályoknak megfelelően jelölte ki a jelen esetben a bizonyítási eljárás kereteit, a feleket a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről megfelelően tájékoztatta, és a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítást lefolytatta. Ennek megfelelően helyesen indult ki abból, hogy a keresettel érintett, 2006. október 1-től 2007. december 31-ig terjedő időszakban a szerzői jogdíjfizetési kötelezettség alá eső zenefelhasználás tényét az alperes perbeli beismerése miatt a felperesnek a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése szerint a továbbiakban nem kellett bizonyítania, így az erre az időszakra igényelt és összegszerűségében nem vitatott díjfizetési kötelezettségének a megállapítása a fellebbezésben hivatkozottak ellenére már ebből az okból is megalapozott volt. Az pedig, hogy a felperesnek az ezzel kapcsolatos kereseti igénye nem képezte tárgyát a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság P.22.952/2008/10. számú jogerős ítéletének, ezért nem ítélt dolog, az alperes és a beavatkozó a fellebbezésükben már nem is tették vitássá.

A jelen perben érvényesülő bizonyítási szabályoknak és bizonyítási tehernek a következetes bírósági gyakorlat szerinti helyes alkalmazásával jutott az elsőfokú bíróság arra a helytálló következtetésre is, miszerint a 2009. július 1-től 2010. március 31-ig terjedő időszakban az alperesi nyilvános zenefelhasználás tényét illetően az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének a felperes a perbeli "C" kávézóra és panzióra vonatkozóan kiállított 2008. szeptember 8-án keltezett adatszolgáltatási lap becsatolásával eleget tett. Kiemeli az ítéletábra, hogy az adatszolgáltatási lapnak az ügyvezetője által történt aláírását az alperes nem vitatta, mint ahogy azt sem, hogy az adatlap kiállítása időpontjában a panzió szobáiban voltak elhelyezve televíziókészülékek. Ennélfogva pedig nem volt jelentősége

annak, hogy az adatlap hol került aláírásra, így az arra való hivatkozásával az alperes a fellebbezésének a másodfokú tárgyaláson történt kiegészítésével alaptalanul érvelt.

Helyes álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság a tekintetben is, hogy az Szjt. 25. §-ának (4) bekezdése alapján az adatszolgáltatási lap kiállításának időpontjától a folyamatos felhasználás ténye mindaddig vélemezhető, amíg nem kerül sor az alperes részéről a már megkezdett felhasználás megváltoztatásának a bejelentésére, illetőleg ennek hiányában a zeneszolgáltatás megszűnését az alperes nem bizonyítja. Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal továbbá abban, hogy ez utóbbi érdekében az alperesnek azt a tényt kellett volna bizonyítania; a **"C"** panzióból a tv-készülékek elszállításra kerültek. E ténykérdést illetően pedig a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. §-a (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével, jogszabálysértés nélkül jutott arra a megállapításra, hogy a tv-készülékek elszállítását az alperes kétséget kizáró módon nem bizonyította.

A mérlegelése során helyesen értékelte az alperes által bizonyítékkul felajánlott foglalási-ingóárverési jegyzőkönyveket és ingó adásvételi szerződést akként, hogy azok csupán a televíziókészülékek tulajdonjogának megváltozását igazolják, amiből önmagában még nem következik okszerűen, hogy a televíziókészülékek az alperes birtokából kikerültek, így az sem, hogy azok már nem lelhetők fel a **"C"** panzióban. Ez a következtetés amiatt is aggálytalan és elfogadható, mert a jelen perbeli beavatkozó a felperes ellen a Miskolci Városi Bíróságnál 31.P.22.803/2010. számon a 20/A/6. sorszám alatt csatolt 11. sorszámú ítéletből megállapíthatóan igénykeresetet éppen arra alapítottan indított, hogy az alperesnél 2010. július 8-án a bírósági végrehajtó olyan vagyontárgyakat is lefoglalt, amelyeket már korábban lefoglalt és a 2008. november 28-i árverésen kívüli értékesítéssel a beavatkozó tulajdonába került vagyontárgyak voltak. Helyesen nem vette figyelembe az alperes állítását alátámasztó bizonyítékként az elsőfokú bíróság a perbeli tv-készülékek tulajdonjogát az árverési vevőtől, a beavatkozótól adásvétellel megszerző **dr. Ny. D-né** perbeli tanúvallomását a közte és az alperes ügyvezetője közötti házastársi kapcsolatra tekintettel. Logikus és nem okszerűtlen az elsőfokú bíróságnak az a mérlegelése is, mely szerint a kétséget és nem a bizonyosságot erősíti az a tény, hogy sem az alperesnek, sem házastársának nem volt a perben a tv-készülékek hollétére vonatkozó egyértelmű nyilatkozata.

Az alperes és a beavatkozó a fellebbezésükben olyan körülményre nem hivatkoztak, ami az elsőfokú bíróság részéről a fentiek szerint helyes mérlegeléssel megállapított ténybeli következtetésektől eltérő következtetés levonására törvényes indokul szolgálhatott volna. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság megállapításának megalapozottságát támasztja alá a felperes részéről a másodfokú eljárásban hivatkozott és az ítéletábra által a személyes meggyőződése alapján bizonyítottnak tekintett az a tény is, hogy az alperes a..... weboldalon megjelent hirdetése szerint a **"C"** panzióban a két db külön ágyas, hét db franciaágyas szoba, valamint az egy db apartman (lakosztály) egyebek között kábeltelevízióval (műholdas adások, sportcsatornák) áll a vendégek rendelkezésére.

Miután az alperes a fentiek szerint a 2008. szeptember 8-án készült adattalappal bizonyított állapothoz képest a változás bekövetkezését, azaz a zeneszolgáltatásra alkalmas tv-készülékeknek a **"C"** panzióból történt elszállítására vonatkozó állítását nem tudta bizonyítani, az Szjt. 25. §-ának (4) bekezdésében fennálló törvényi vélelem alapján az alperest az elsőfokú bíróság a 2009. július 1-től 2010. március 31-ig terjedő időszakra a jogszabály szerint járó jogdíjak megfizetésére is helytállóan kötelezte.

Az ítélet tábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés szükségeltette kiegészítésekkel és pontosításokkal, de lényegében helyes indokai alapján a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helyben hagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes és beavatkozó a fellebbezési eljárási illeték megfizetésétől és ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú költségeiket saját maguk kötelesek viselni és miután a másodfokú eljárásban is pervesztések lettek, a Pp. 78. §-a (1) bekezdése és 83. §-a (1) bekezdése alapján a felperes ügyvédi munkadíjból származóan keletkezett másodfokú perköltsége megfizetésére is kötelesek, amelynek összegét az ítélet tábla a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével és a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint Áfával növelten 5 540 Ft-ban határozta meg a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti teljesítési határidő mellett.

D e b r e c e n, 2011. december hó 1. napján

Dr. Csikiné dr.Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő